

"tra-la-la abeceda"

Piše: DRAŽEN VRDOLJAK

N.D. 169; 4.VIII 74.

METIKOŠ, KARLO

Poznat još i kao Matt Collins, zagrebački pjevač rock'n'rolla (nekada) i skladatelj zabavne glazbe (danas). Jedan od rijetkih iz domaćeg show-businessa koji je odlučio da se povuče kada je osjetio kako mu vrijeme signalizira znakove zaustavljanja. Ili možda on nije želio da se povuče, ali su ga okolnosti na to prisilile. U svakom slučaju, jednom pjevačka zvijezda, sada to više nije, ali i nadalje ostaje aktivan.

„C” – kako ga zovu kolege muzičari, bio je svojedobno naš najzagriženiji interpret rock and rolla, pa i sada vjerojatno drži da od vremena Elvise Presleyja, Little Richarda ili Buddyja Hollyja boljih nema. Bilo bi, možda, bolje da je svoja rock-uvjerenja širio među domaćom publikom, a ne u bijelome svijetu. Naime, Metikoš je među prvima pokušavao napraviti internacionalnu karijeru nastupajući intenzivno po Francuskoj, ali mu to, izgleda, nije posebno spektakularno uspjelo – iako ima opipljive dokaze svojih avanturističkih pokušaja: nekoliko singl-ploča i jedan koncertni LP na kojemu, uz pratnju zagrebačkih svirača, izvodi najpoznatije rock-standardde pedesetih godina. Prilikom relativno rijetkih nastupa na domaćem teritoriju, izazivao je frenetične reakcije publike, čemu ne treba da se posebno čudimo imamo li na umu nekoliko činjenica: njegov repertoar i scenski nastup, iako ne toliko originalni, bili su nesumnjivo mnogo atraktivniji od uzdaha većine standardnih naših pjevača; s druge pak strane, Metikoš djeluje mnogo profesionalnije od svih konkurenata iz istog faha: dok su jedni tek djelomično prihvatili rock and roll, izvodeći u jednakoj mjeri i šlagere, ostali posebno beat-grupe – u trenutku njegovih uspjeha tek počinju stvarati karijeru.

Nakon godina provedenih po hotelima „Hilton” u Aziji i Africi (o čemu i danas kruže legende), Metikoš svoje aktivnosti usmjeruje prema komponiranju: pobijedio je na zagrebačkom festivalu 1972. godine, pripremio album „Dnevnik jedne ljubavi” za Josipu Lisac, a sada radi na operi „Gubec Beg”. Poznata mu je skladba „Tamara”. I danas prati sve što se zbiva na rock-sceni.

Drago Mlinarec

MLINAREC, DRAGO

Kantautor i „najstariji zagrebački teenager”. Ovaj naziv, iako šaljiv, nije bez vruga: njime se očito želi ukazati na Mlinarčevu beskompromisnu odanost mladenačkoj glazbi i nazorima na svijet, makar je davno izašao iz adolescencije i nalazi se u životnoj dobi kada njegovi vršnjaci zaboravljaju da su nekada postojali Beatlesi, a večeri provode gledajući televizijske prijenose naših festivala. (Ipak, ne možemo reći da je baš jako star!)

Kao autor i pjevač koji dušom i tijelom pripada pop-miljeu, Mlinarec se tokom godina uspio afirmirati kao jedna od rijetkih njegovih postojanih vrijednosti – što u našim okvirima nije mala stvar. Uostalom, i Dragecovi su zapaženiji počeci pokazivali da – makar nesvjesno – zaobilazi trenutnu popularnost i želi svoj rad postaviti na čvršće temelje. Tako npr. „Grupom 220”, kojoj je bio utemeljitelj i vođa, možemo mirne duše nazvati autentičnim domaćim pop-sastavom, u tome smislu da se velikim dijelom usmjerila na originalan repertoar, a prva je snimila i svoju LP-ploču (trebalo je proći nekoliko godina pa da dobijemo slijedeći pop-album). S „Grupom...” Mlinarec snima i neke od svojih najuspjelijih skladbi: „Osmijeh” – svojedobno velik hit, „Grad” (i danas slušan s dosta nostalgije) itd. Već tada, krajem šezdesetih godina, vidjelo se da Mlinarec posjeduje mladenački senzibilitet i temperament, koji je u jednom razdoblju njegove karijere najviše odgovarao romantičnim dušama skolaraca – a kasnije je stasao i preobrazio se u ambiciozniju stvaralačku podlogu. Taj zaokret primjetljiv je posebno nakon Mlinarčeva povratka iz službe u JNA: neko vrijeme on je nastavio s „Grupom 220” (u novoj postavi); poslije je postao solist i kao takav snimio dva samostalna albuma (a u pripremi mu je i treći).

Piše balade, ispituje zakučaste putove svojih refleksija. Redovito se pojavljuje na svim važnijim domaćim pop-priredbama i uvijek ostavlja solidan dojam. Njegovom posljednjom preokupacijom mogli bismo nazvati teatar: ne da se upušta u teatralni rock, već piše songove za kazališne komade („Hvarkinja”, „Vrtuljak ljubavi”) ili se pojavljuje kao interpret tuđih.

IZLOG PLOČA

„ULICA JORGOVANA“ / „ZLA-
TOKOSA“ – DARKO DOMIJAN
„JUGOTON“ SY 22633

Među mladim snagama domaće
zapadne glazbe Darko Domijan,
izgleda, ima najmanje razloga da se
opušta na zapostavljenost. On je
dobrim dijelom s razlogom)
omilio urednicima muzičkih radio-
programa.

Trenutno najveći Domijanov hit
„Ulicu jorgovana“ napisao je
Raymond Ruić, inače stalni
suradnik (skladatelj i aranžer)
mladoga pjevača. Miris jorgovana
oplemenio se ovdje vokalnim
nervom Darka Domijana, što
izvedbu izvlači iz mora osrednjosti
i uniformiranosti; netko tvrdi da je
tekst I. Glišića izvrstan, dok se
i sama čini kao da Domijan –
pjevajući – nabraja sve što mu
padne na pamet, dakako, u
okvirima standardne šlagerske
tematike.

B-stranu radije ne bismo spomi-
njali.

Ocjena: 6 i 1/2

LP „LISA WITH A 'Z'“ – LIZA
MINELLI

„SUZY“ – CBS/ S 65212

U spektru najrazličitijih licen-
cnih izdanja kojima „Suzy“
posljednjih mjeseci obogaćuje naše
disko-tržište pojavljuje se sada
koncertna snimka vražje ženske,
Lize Minelli, načinjena za potrebe
jedne televizijske emisije. Uz
potpouri tema iz „Cabareta“,
kojima se, uostalom, i proslavila,
Liza na sebi svojstven šarmantan
način interpretira niz popularnih
standarda (od „Bye, Bye Black-
bird“ do „Son of a Preacher Man“)
u odličnoj instrumentaciji i
dopadljivoj brodejskoj maniri.
Vitalna i duhovita, Liza će se
svidjeti generaciji slušatelja na
razmeđu mladog i srednjeg godišta.

Ocjena: 8 i 1/2

D. V.

tr a - la - la
N.D. 169; 4.VIII 74.
METIKOŠ, KARLO

abeceda"

Piše: DRAŽEN VRDOLJAK

MLINAREC, DRAGO